

Symbaroum

SPELLEDARMATERIAL

Monsterkodex

SPOILERVARNING!

Detta dokument innehåller många avslöjanden rörande *Symbaroums Monsterkodex* och riktar sig uteslutande till spelare. Om du avser att spela och inte spella äventyret uppmanas du sluta läsa här.

Till min syster

Jag skriver innesluten i ett ägg av gyllene trädar, med ett döende stearinljus som ljuskälla. Tecknen breder ut sig på pappret i takt med att giftet sprids i min kropp. Min bane ligger död bredvid mig, hennes hudskelett spetsat av min pålittiga pansarbrystare. Döden har fångat lemmarnas många leder i onaturliga vinklar, och hennes ansikte rymmer spindelns fyra ögon på rad. Käftarna utgörs av giftiga mandibler, en av dem avbruten djupt i mitt lår.

I min andra hand kramar jag ett Taar-kors, vilket säljaren i Tistta Fäste belaktigt kallade en "uråldrig Priossymbol". Det är ingen sol, det är en gyllene spindel, en helig symbol för Angathal Taar vars rike utgick från ett nätverk av pyramider. Serands pyramid är välkänd och utforskad, men jag bann en annan, nedsjunken i myllan och lämnad orörd i århundraden. Taarkorset var min nyckel, vägen in i pyramiden, till den djupa kammaren med ägget av guldträdar. Ah hur det sjöng vid min beröring, hur det öppnade sig och blottade sitt tomma inre.

När väktarna kom klättrande flydde jag in hit för att undgå en säker död. Det var först när ägget slöt sig som jag insåg att det var deras mål; att driva mig in i denna gyllene fälla. Jag hör hur de sjunger där ute, hest och med klapprande käftar. Först undrade jag om det var för mig eller sin fallna syster, men jag inser nu att det är en del av ritualen. Jag kommer att förändras, jag kommer att dö och återfödats som en av dem. Du som läser detta brev, ge det till min syster i Tistta Fäste.

Älskade syster, du har nu huset för dig själv, och slipper mitt slarv och mina fantasier om Spindelkonungen. Jag har tvångsvärvats till hans armé, och nästa gång vi ses är dina ords gift inget mot mina käftars etter.

Högaktningfullt Lemelio av Starak

Jag förstod inte de udda blickar och skyddstecken som riktades mot oss i Tistla Fäste, och det tog ett tag innan jag insåg att det handlade om vårt val av guide. Den masksprydd flickan var tillbakadragen och noga med att inte visa sitt anlete inför oss andra, men kompetent var hon allt – hon fann snabbaste vägen genom skogen och mer än en gång undgick vi bakhåll tack vare hennes instinkter. Visst, hon spårade på marken som en hund, nosandes, men det kan ju också barbarer göra.

Jag förstod egentligen inte varifrån oron stammade förrän vi omringades av dragouler och flickan vecklade ut vingar och flög över oss med sin håge sjungande, för att sedan dyka ned och ge sig in i striden, plötsligt högre, grovhuggen och med långa, sylvassa klor. Med ens blev guiden det mest intressanta med vår expedition!

Broder Erbalmer
expeditionsledare i Prios namn

Det såg ut att bli en enkel strid. Vi hade jagat flyktingarna österut, ända till Ravenmernas rötter. Där förskansade de sig i resterna av en förfallen borg, säkerligen utmattade och med trytande förnödenheter. Att de var beredda att slåss för att nå Det förlovade landet visste vi redan, varför vi närmade oss med stor försiktighet, just innan gryningen, vapnen dragna.

De såg oss komma och svarade med sina pilbågar, vilket hejdade vår framryckning, tvingade oss att söka skydd bakom våra sköldar på slänten. Först när pilarna började tryta reste vi oss och gick till stormande anfall. Just då gick solen upp och dess första strålar speglades av spetsen på vad som visade sig bli flyktingarnas projektil.

Jag erkänner, jag flydde, som en haraktig usling. Jag tar hellre mitt straff än genomlever ett möte med Glimmern. När jag vågade mig tillbaka såg scenen ut på exakt det sätt som vrålen och stridslarmet hade målat upp för min inre blick. Alla var döda, jägarsoldater såväl som flyktingar – brutna, sönderbultade, livlösa. Hellre galgen än det, hellre galgen ...

Ärade Eumenos,

Broder Almagast spetulla flin och illa förtäckta beskyllningar om vår benägenhet att underskatta Mörkret har visat sig vara befogade, lika motiverade som den styggelsegalne skattletarens varningar.

Vi har anlant till skreban där han fann artefakten, Solspegeln. Alla i vårt sällskap litade till den bedömning som du, ärade broder, delade med mig och Vittfarne – att det odjur skattletaren prat om i sömnen måste ha varit en lindorm, och att allt tal om 'eld-kantade käftar' och 'väldiga vingars dån' bara var skräckens tillskott till ett felande minne. Men ack vad vi bedrog oss.

Jag hör det nu, vingarnas dån, och jag har sett vidundrets skugga. Vi kommer alla att dö några korta ögonblick efter att vi har lämnat detta krypin, men med sväldöden som enda alternativ är valet inget val. Om Prios står oss bi är odjuret möjligt att förhandla med; om inte ska vi ses igen, på knä vid Laggivarens sida.

Din lydiga tjänare, Syster Disera

Ryktet spreds som en väsande löpeld runt Antiktorget. "Det finns en ettermitkoloni mitt mellan Odaban och Haganors kolonner!" Knappt var nyheten ute innan de första kropparna föll i rännstenen, offer för rivaler på jakt efter ettersömn att söva de förbannade ettermiterna med. Det var då jag kopplades in, i egenskap av särskild utredare för Kommandanten.

Mitt otacksamma jobb var att stävja mordepidemin, en i sanning utmanande uppgift när sådana summor och sådana drömmar står på spel. Men jag är Kronans lydiga tjänare och gjorde mitt bästa. När jag fick veta hur nyheten hade uppkommit trodde jag för ett ögonblick att jag skulle lyckas - en skattletare vid namn Broona hade återvänt från området med etterkopal i ränslan, dock inte från någon ettermitkoloni utan från ett härskartrolls hala. Jag tänkte mig slug när jag spred den nyheten och därmed trodde att mordnagen var stoppad. Men icke!

Snabbt uppstod ett lika fördärvligt rykte: att Borgmästare Nattbäcka försökte tysta ner affären med falsk information, i förment syfte att själv lägga labbarna på ädelstenen. Flera skattletarexpeditioner avreste i hast mot kolonin, och så av dem återkom. Om det var ettermiter eller något annat som blev resenärernas död vet jag inte, men något inflöde av etterkopal märktes aldrig av - det höll jag nogga reda på som en del i min utredning.

i anlände till Utkante sent om
aftonen. Allt var stilla. För stilla.
Portarna – massiva ekpjäser värdiga
ett ambriskt fort – var intakta.

Inte heller palissaderna som tornade på mäktiga
jordvallar var brutna. Våra rop och knackningar
på porten ekade först obesvarade och vi stod
rådvilla med det mörklynde Davokar bakom oss.

En av spejarna snillade i brisen och väste,
"känner ni stanken?". Då hördes en svag stämma
från porthuset, en röst darrig av först och
långvarig gråt; "klättra, klättra snabbt!". Ett rep
kastades ned och vi skyndade oss upp. Det var
först där uppe i porthuset som vi i den nedgående
solens sken såg de många högarna av jord
kring bosättningen – och inne i den. "Gwanh"
muttrade vår mest erfarna spejare och spottade
tre gånger över axeln, "det förklarar stanken:
den här platsen är dödsdömd, och vi med den".

Jag skulle aldrig ha förolämpat Baron Oramei. Ryktet om hans koppling till svartkonstnärer är inte det minsta överdrivet. det kan jag intyga så här i slutet av mitt miserabla liv. Baronens trupper rör sig kring mitt fort, och de murar jag rest till mitt beskydd är nu en döds-kammare. Först dräpte de min alkemist med en välriktad pil, och nu kan fienden lugnt sitta kring lägerelden och lyssna när baronens mörkermagiker dräper oss här inne, en efter en, förvandlar oss till oformliga skinnsäckar fulla med brutna och pulveriserade ben.

Jag skriver detta ensam på min kammare, med fru och barn utjagade i korridoren som menlösa offer åt styggelsen. Den kommer inte att nöja sig med dem. Jag är iförd en rustning som inte kommer skydda, är inlåst bakom en dörr som inte kommer hindra, och på bordet ligger min moders svärd som knappast kan rädda mig mot en fiende omöjlig förnimma. Styggelsens omfamning ska snart mosa mina lungor och knäcka min ryggrad medan jag sitter med pennan i ena handen och svärdet i andra. Må Bortomvärldens alla vämjeligheter hemsöka baronen av Haaras i evighet.

Stridens utgång var given från början. Rottrollens tyngd och de ettriga svartalfernas myller bröt upp vår kolonn i delar som omöjliggjorde ett samlat försvar. Unfallarna förde någon sorts svart kraft med sig, som om en makt hade sin hand över dem. Ibland tyckte jag mig höra ett läspande barn rimma, ett uråldrigt barnkammarrim som band mina soldaters lemmar eller tvingade dem att anfälla sina vapenbröder.

Delade föll vi, grupp efter grupp. Jag var en av dem som trollbands och fann mig knäböjande inför en mur av rottroll och svartalfer, oförmögen att agera. Jag höll upp min bönebok som en sköld, men inga böner kom över mina läppar. Sienderna steg åt sidan och släppte fram en liten varelse. Det rimmande barnet. En svartalf? Nej, en före detta svartalf.

Dess ögon var en orms och dess tunga kluven, ljuset spelade i dess fjälliga hud. Ögonens kraft var hypnotisk och dess stämma våsande: "Ni reser i kungsormen Gadraaltos land; hälften av alla skördar kring Gadraals klippa är härskarens egendom, med döden som straff för skattesmitare. Påminn er drottning om detta enkla sakförhållande så kommer våra riken att frodas sida vid sida." Varelsen, som kallade sig Squagmatus, lät mig gå efter att med sina klor ha ristat sin mästars skattepåbud över mitt bröst.

Östra passagen mot de brända templens område är stängd. Sköldbestar ruvar under marken. De bröt igenom vår front redan vid andra vågen. Jag är förvånad över att vi alls stod emot det första krossande angreppet, sådant var dess sköldprydda tyngd. När de väl bröt igenom, när de fanns mitt ibland oss, då var det stavmagiker mot sköldbest, envig på envig, en kamp vi alla vet hur den oftast slutar.

Jag retirerade med staven snurrande omkring mig, mot en bruten pelare vars topp jag nu använder som skrivpulpet. Jag är ensam kvar. Nedanför på marken ligger övergivna stavar, brutna stavar. De krossade kropparna har bestarna släpat ner i hålorna. Också de egna tar de med sig, för att med osentimental kannibalism göra överlevarna starkare. Jag kan inte annat än känna viss respekt inför denna fiende. Det är som någon annan sa: de tycks som skapade för att bekämpa stavmagiker. Ja, även om de inte skapades för det ändamålet är de synnerligen lämpade för att negligera våra stavars slagkraft, krossa sig genom våra krigares linjer och slå direkt mot vårt uselt klena kött.

Solen glider sakta mot horisonten, och kränkorna samlas. Antingen vågar jag med ned och riskerar sköldbestarnas vrede eller så blir jag hackad till döds av hundra giriga näbbar så snart natten fallit.

"Levande törnen? Som nån sorts styrparrankor? Stolleprov och hitte-på, det var kanske det dummaste jag hört!" Bortsett från ett kätterskt kraftuttryck i överraskningens stund blev dessa Ordensmästare Ulagras sista ord i livet.

Vi hade färdats länge genom det vilda Davokar, och var hjälplöst vilse. Maten sinade och det vi fann i skogen tycktes bara göra oss sjukare och mer förvirrande - ett tydligt tecken på att vi hade trängt in i det mörka: även om skogen framstod som relativt ljus och harmonisk var den förrädisk på många vis. Precis när vi trodde att allt var förlorat varnade vår spejare för att vi inte var ensamma, och kort därefter såg vi henne. En häxa, på en stor mossbevuxen sten, sittande som i trans, lyssnande på vindens viskningar i trädens kronor.

Hon tittade upp när vi närmade oss, kanske avslöjade av vindar och lövverk. Endast ett taggigt snår skiljde oss från henne. Ordensmästare Ulagra tog till orda och bad nej, han beordrade häxan att hjälpa oss. När häxan inte reagerade blev Ordensmästaren vred och svor att bränna henne från berghällen, och för att understryka hotet frammanade han ett klot av svaveldrypande eld mellan sina händer.

Spejaren försökte viskande och bedjande stilla pyromantikerns eldfängda vrede, men till ingen nytta. Inte ens upplysningen om att törnesnåret kring stenens fot rörde sig till svar mot hotet fick någon effekt annat än nyss nämnda, nedlåtande harang om stolleprov och hitte-på.

Di stod på led, tysta och förväntansfulla. Alla var vi märkta av korrption; alla hoppades vi bli av med våra märken, drömmande om att åter kunna gå utan förklädnad, utan maskering, utan rädsla. Tanken fick mitt hjärta att bulsa. ¶ Varelsen framför oss var fjättrad mot väggen, som en uppspikad fladdermus. Den vred sig och väste; den sträckte sig mot oss med den taggiga tungan spelande i rovdjurshäften. Varelsen var törstig och vi var villiga. Kön rörde sig sakta framåt, i takt med att var och en slichades blodig av varelsen. Mästarens benknekt stod redo att slita isär monster och dyrkare, så att inte den senare lät sig lapas till döds. ¶ Det var strax min tur när hon före mig i kön vägrade att skiljas från bestens kyss. Mästaren noterade faran och skrek till sin döde riddare att sära på de två; det rostiga svärdets klinga kapade mäktigt huvud och axel av initiaten, och monstret fick rädda sin tunga med ett ryck. Mästaren skällde länge och väl, gormade om att varelsen inte får dricka sig mätt. Därefter stormade ni in och riten avbröts, så jag gick miste om den befriande kyssen. ¶ Att ni tänker bränna mig det vet jag, men vad ska ni göra med mörkerbesten?

Älskade ni, kära familj, jag kommer aldrig åter. Jag gav mig ut för att finna lyckan, och fann den på det märkligaste av ställen, i den märkligaste belägenhet.

Färden genom skogen kostade många liv, så många att vi blott var fyra som till slut nådde Vitforsen och påbörjade vandringen mot Skymningsfältet. Om fältet alls finns och om det i så fall är fullt av Skymningstistel fick jag aldrig veta, då vi efter två dagars vandring gick rakt in i mina ägares bakhåll. Vi hörde ingenting, såg ingenting, märkte inte minsta känsla av kusel, förrän pilarna satte sig i våra ben och förhindrade oss att fly eller strida.

Taniga omänniskor lösgjorde sig snart ur grönskan, avväpnade oss och band oss på ett led. Mina kollegor var uppättna inom ett par veckor, men du känner ju mig – min envisa frågvishet måste ha roat dem, eller gjort dem nyfikna, för jag lever än, som deras lydiga slav, tjänare och medicus. Skräcken är borta och allt som finns kvar är en harmonisk, nästan euforisk känsla av att äntligen leva på riktigt, som det var tänkt.

Glöm mig, så som jag kommer att glömma er. Vet att jag är lycklig.

Hedla, er Mor och Maka

Farbror Janos var alltid en särskild sort, lite udda utan att för den skull vara hotande. Mer eljest, om ni förstår – lite för intresserad av det makabra kanske, men inte mer än andra uttråkade lärda; sådär som bokmalar kan bli, isolerade från livets mer köttiga delar, från blodet, stanken, armodet. Har sett många sådana i kretsarna kring min familj. Min mor var i många avseenden likadan. Hon födde inte ens mig, och kunde därmed inte med egen kropp uppleva hur liv, smärta och blod hör ihop. Kroppens vätskor blev för henne istället enbart förknippade med osunda lustar och döden.

Jag tyckte såklart det var olustigt när min käre onkel började umgås med poeterna på gravgården; de träffades nattetid och läste kväden över öppna, tomma gravar, eller i värsta fall till förruttnelsen. Från det var steget kanske inte så långt till att också ta sig in i mausoleerna för att göra samma sak i de dödas direkta närhet. Sedan hände någonting, vad vet jag inte. Stadsvakten kallades till gravfältet efter att någon hade grävt upp en grav; inte långt senare återfanns en av poeterna död i en annars tom krypta. Jag bestämde mig då för att konfrontera min onkel, och sökte upp honom.

Jag fann honom utmärglad, utmattad och med en vansinnigs tecken, blåmärken på händer och med jord under naglarna. Han försäkrade dock att han mådde bra, och inte längre hade samröre med poeterna. För att kontrollera om att han talade sanning väntade jag utanför hans hus, och mycket riktigt, han klättrade ut genom sitt sovrumsfönster, iförd endast nattsärken. Jag ropade till honom, och när han vände sig mot mig förstenades jag av skräck. Tro mig, de ögon som stirrade på mig ur farbror Janos ögonhålur var inte hans egna.

De stred tätt tillsammans, rörde sig som en enda stor kropp, snarare än som individer. De stred utan ord eller uttalade order; grymtningar av ansträngning och stön vid skador var allt som hördes från dem. Blott när någon av dem föll skrek de. Först ropade någon den fallnas namn och sedan vrålade alla andra den dödas namn i kör. Därefter slogs de vidare under tystnad, med om möjligt annu större frenesi. ¶ De var få, vi var många — vi dödade dem alla till priset av fruktansvärda förluster. Jag har hört rykten om att det finns fler som dem, och att vi bara mötte en eftertrupp av en större styrka. Bahiti, Teremun, Madaai, Hadar, Idona. Ja, det händer fortfarande att min älskade väcker mig när jag kallsvettig ropar deras namn i sömnen.

Vuxna Stingare angriper helst dvalande eller förpuppade individer tillhörande de äldre folken och för in sin hullingförsedda gadd i deras nackar. Därefter ömsar insekten bakre delen av sin egen kropp, och efterlämnar på så sätt sin avkomma att frodas och utvecklas.

Infesteringen tar formen av en rödsvullen, varig födslosäck långt ner på värdkroppens nacke, med en tudelad utväxt längs dess hals som sticker ut genom huden framtill, på sidorna om struphuvudet. Larverna växer sedan i denna fast förankrade säck, medan värdkroppen förgiftas och fördunklas till såväl tanke som sinnen – det senare så till den grad att varelsen varken har självkontroll eller uppmärksamhet nog att uppfatta infesteringen.

Giftet i värdkroppens blod bereder perfekta förhållanden för den blivande Stingarens mognad, men tycks även vara insektens största svaghet. Tester har visat att ett starkt motgift kan neutralisera toxinet och därmed effektivt och omedelbart ta död på parasiten. Såväl gadd som födslosäck och larv kan därefter avlägsnas av en skolad Medicus, om än till stor smärta och inte sällan betydande skada.

Incidentrapport

Enligt vittnen var kvinnan blek, lortig, dräglande och utstotte gutturala läten som om vartannat förde tankarna till bökande svin, arga gäss och brunstiga urgtjurar. Hon hoppade på stället, viftade med knytrivarna samt gjorde utfall mot alla som kom nära. Till slut genomskådade vaktssoldat Lerk lorten och kände igen henne som Lea, en av Gyllergripes assistenter. Han närmade sig, obeväpnad, i ett försök att lugna kvinnan, vilket förklarar varför hon hann kasta sig fram och bita sönder hans strupe. Jag såg ingen annan utväg än att ge order om avfyrning. Hon dog gurglande med fem armborsttöd genom kroppen.

Gruppenbefäl Pellio

Stadsvakter. Tistla Fäste

Jag färdades länge med den pratsamme barden Tulgalo och dennes mästarinna, en riddare med runristad rustning. Barden refererade till riddaren som baronessan Kelira av Homril; själv sade riddaren inte ett ord och hon höll sitt visir nedfällt också i den mest pressande hetta. Detta föreföll mig inte besynnerligt, då Ordenslandets riddare är omtalat väldisciplinerade, inte olikt Prios templärer.

Jnte heller riddarens sällsamma tålighet lät mig ana oråd. När vi överfölls av Tshäxans rövare i Titanernas gränsländ tog hon emot slag och hugg som jag aldrig sett någon göra. Inte ens den mest förhårdade pansår skulle stå efter den misshandeln, men Tulgalo bortförklarade det hela med hänvisning till den heliga kraft som riddarna i Ordenslandet hämtar ur sin djupa tro på De unga gudarna. Trots att det störde mitt priestrogna sinne att höra detta lät jag mig nöja med svaret.

Först när vi kom fram till Yndaros och våra vägar skildes åt vaknade mitt kritiska jag till liv. Med en gryende misstanke tog jag mig till Trillingtornens öppna avdelning och fann där svarta bevis för sakernas verkliga tillstånd: förläningen Homril vid Ordenslandets sydliga gräns skövlades år 4 av rasande styggelser från Mastodontens ödemark, och baronessan Kelira stupade i försvaret av sina marker. Jag anmälde genast saken till Martyrkatedralens liturger, och fick det föga värmande svaret att dödsriddaren länge har jagats efter att Mäster Malesio, senare avslöjad som svartkonstnär, gick i döden och Kelira av Homril därmed blev sin egen svarta furstinna.

Trollskugga

De dessa oknytt, som igenkännes på sin magra lekamen och osunda complexion, bör undvikas så långt det alls är möjligt. Ensamma är de en distraktion och i grupp en växande fara; de stjal där de kommer åt och förstör inte sällan sådant de inte förstår sig på. I större grupper genererar de en form av mystisk kraft som på allvar kan hota integriteten i en jägargrupp.

✦ Tilläggas bör att trollskuggor sällan äger någon kunskap värd att samla in eller nyttja. Undantaget sägs vara vid uppdrag som handlar om sökandet efter någon artefakt, då dessa ynkliga livsformer tycks kunna sniffa sig till sådana föremål. Nackdelen är i så fall att den lilla hjälp man får sannolikt betingar ett högre pris än uppdraget tål.

✦ Grundregeln är alltså enkel: Håll behörigt avstånd, eller skapa avstånd genom att lämna något litet för dem att äta eller ägna sig åt, medan jägargruppen fortsätter mot sitt mål.

*Bättre att döda dem direkt,
annars kommer du att ångra dig.*

Delima

Trollklippan

Kasmassar

Barnskratt?

Kuinen

Uetai och
Gaadarei
fortsatte
bität

Alogais fall
och förstyggelse

Spindlar!